

Слава Великому Жовтню!

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

НАШЕ ЖИТТЯ

Газета виходить
щотижня
з липня 1967 року

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 44 (382)

Четвер, 7 листопада 1974 р.

Ціна 2 коп.

Великому Жовтню — наші трудові перемоги

МОГУТНІМ розмахом соціалістичного змагання, достроковим виконанням державних планів зустріч радянський народ всенародно свято — 57-у річницю Великого Жовтня.

Колективи промислових підприємств республіки достроково виконали план десяти місяців четвертого, визначального року дев'ятої п'ятирічки по обсягу реалізації промислової продукції і випуску більшості найважливіших видів виробів.

Напередодні Великого Жовтня рапортували рідній Комуністичній партії хлібороби України: у державні засіки засипано мільярд пудів добірного зерна.

Центральний Комітет КПРС, Президія Верховної Ради СРСР, Рада Міністрів СРСР палко поздоровили хліборобів України з виконанням соціалістичних зобов'язань по продажу державі мільярда пудів зерна.

Пам'ятаючи слова Генерального секретаря ЦК КПРС товариша Леоніда Ілліча Брежнєва про те, щоб український мільярд став мінімальною нормою в наступні роки, хлібороби України під керівництвом партійних і радянських організацій другий рік успішно виконали соціалістичні зобов'язання по продажу хліба.

У державні засіки засипано 16 мільйонів 406 тисяч тонн зерна — на 866 тисяч тонн більше від народно-господарського плану.

Разом з усім радянським народом до всенародного свята Великого Жовтня з новими трудовими успіхами прийшли колективи учбово-виробничих підприємств та виробничих об'єднань Українського товариства глухих.

Президія Центрального правління УТОГ і президія республіканського комітету профспілки робітників місцевої промисловості та комунально-побутових підприємств підвели підсумки республіканського соціалістичного змагання за третій квартал 1974 року.

У постанові відзначено, що колективи підприємств та виробничих об'єднань виконали соціалістичні зобов'язання по обсягу реалізації продукції на 103,4 процента і реалізувати продукції понад план на 902 тисячі карбованців.

Успішно виконали соціалістичні зобов'язання і план третього кварталу по всіх техніко-економічних показниках колективи:

КИЇВСЬКОГО ДОСЛІДНО-ВИРОБНИЧОГО ОБ'ЄДНАННЯ «КОНТАКТ»;

ПОЛТАВСЬКОГО УЧБОВО-ВИРОБНИЧОГО ПІДПРИЄМСТВА № 1;

ДОНЕЦЬКОГО ВИРОБНИЧОГО ОБ'ЄДНАННЯ «ЕЛЕКТРОМАГНІТ».

Колективу Київського дослідно-виробничого об'єднання «Контакт», який виконав соціалістичні зобов'язання по реалізації продукції на 110,5 процента — присуджено **ПЕРШЕ** місце в республіканському соціалістичному змаганні за третій квартал.

Колективу Полтавського УВП-1, який виконав соціалістичні зобов'язання по реалізації продукції на 110,1 процента — присуджено **ДРУГЕ** місце в республіканському соціалістичному змаганні за третій квартал.

Колективу Донецького виробничого об'єднання «Електромагніт», який виконав соціалістичні зобов'язання по реалізації продукції на 104,3 процента — присуджено **ТРЕТЄ** місце в республіканському соціалістичному змаганні за третій квартал.

За високі показники в роботі третього кварталу відзначено добру роботу колективів Садгирського, Білоцерківського, Черкаського та Лебединського УВП.

На основі широко розгорнутого соціалістичного змагання успішно виконали соціалістичні зобов'язання і достроково завершили десятимісячний план по реалізації продукції колективи: мебельники Дрогобицького УВП, швейники Лубенського УВП, металісти Дніпродзержинського УВП, швейники Ужгородського УВП-2, Івано-Франківського УВП, Сімферопольського, Харківського УВП-2, Львівського УВП-1.

Свій трудовий доробок в Український мільярд пудів зерна внесли і трудівники села, члени УТОГ. На полях і на фермах колгоспів і радгоспів республіки працює 16986 членів УТОГ.

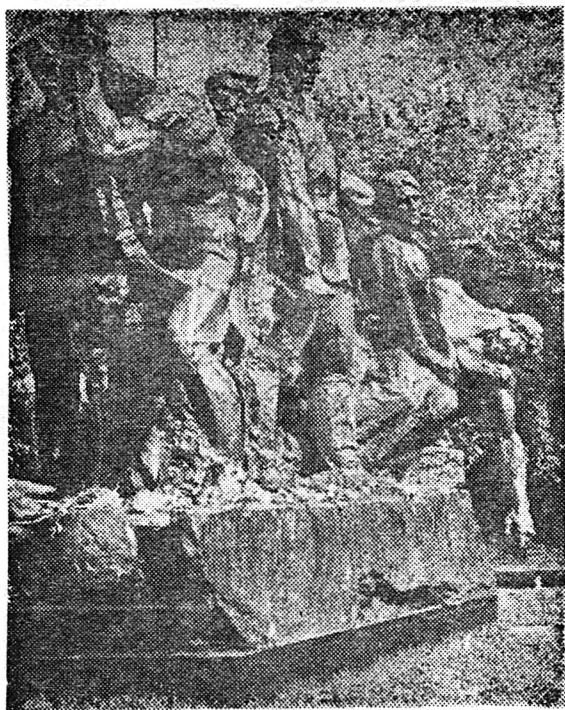
Свято Великого Жовтня члени Українського товариства глухих зустріли новими трудовими перемогами. Нині на всіх підприємствах глухі трудівники докладають усіх зусиль до того, щоб достроково завершити державні плани четвертого року п'ятирічки і створити достатні перехідні резерви з тим, щоб успішно розпочати виконання завдань першого кварталу останнього року п'ятирічки.

1974

ЇХ ПОДВИГ ЖИТИМЕ У ВІКАХ

В одному із скверів міста-героя Києва, неподалік залізничної станції Дарниця, відкрито пам'ятник героям громадянської війни — екіпажу легендарного бронепоезда «Тарашанець».

...На платформі бронепоезда сім бронзових фігур, сім сміливців бронепоезда «Тарашанець». Поруч на шматку броні золотом сяють слова:

«Тут поховані герої «Тарашанця», що віддали життя за владу Рад. Вічна вам пам'ять і слава!».

...Влітку 1919 року денікінські та петлюрівські війська просувалися до Києва. Екіпаж бронепоезда вдень і вночі з 25 по 30 серпня 1919 року влучним вогнем гармат і кулеметів самовіддано відбивав шалені атаки ворога. Важкий, кровопролитний то був бій.

А потім герої «Тарашанця» прикривали собою евакуацію населення міста, матеріальних цінностей. У боях з білогвардійцями екіпаж опинився в оточенні біля станції Дарниця.

Скінчилися снаряди і патрони. Та герої-тарашанці і не думали скласти зброю. З усього відважного екіпажу, який складався з матросів, залізничників та робітників в живих залишилося тільки сім чоловік.

Поволі закрадався вечір. Ворог боязко почав наблизитися до замовклого бронепоезда. Раптом тишу могутньо сколихнули слова «Інтернаціоналу». І водночас несподівано спалахнув, а ще за мить гримнув могутній вибух, який сіяв смерть у лавах ворогів...

«Краще вмерти вільними, ніж жити рабами», — були останні слова героїв легендарного «Тарашанця».

Їх подвиг житиме у віках. Він і нині хвилює нас, це були беззавітно віддані революції герої, люди вірні Великому Жовтню і їх імена народ забереже у віках.

На фото: пам'ятник легендарному екіпажу «ТАРАШАНЕЦЬ».

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

ЗАПОРІЖЖЯ. Наприкінці жовтня відбувся пленум правління облвідділу УТОГ з таким порядком денним: «Про підсумки виконання соціалістичних зобов'язань Запорізьким учбово-виробничим підприємством за дев'ять місяців 1974 року». На пленумі з доповіддю виступив головний інженер УВП тов. Данішевський А. К.

Колектив підприємства широко розгорнув соціалістичне змагання за дострокове виконання плану 1974 року — визначального року дев'ятої п'ятирічки і 57-у річницю Великого Жовтня зустрічає нині новими трудовими успіхами. 8 жовтня колектив підприємства виконав чотирирічне завдання по

ЖИТОМИР. Добрими трудовими успіхами зустріли колектив Житомирського УВП 57-ї роковини Великого Жовтня. До всенародного свята трудівники підприємства успішно виконали виробничі завдання десяти місяців.

Найкращих успіхів добився колектив Новоград-Волинської дільниці, якій присуджено перехідний Червоний прапор і другої дільниці, де шийють ватовані брюки.

147 чоловік підприємства уже виконали особисті плани четвертого року п'ятирічки і працюють в рахунок 1975 року. Зараз колектив бореться за дострокове завершення виробничого плану і соціалістичних зобов'язань 1974, визначального року дев'ятої п'ятирічки.

М. ГУРМАН.

КОРОТКО

випуску валової продукції і тепер працює в рахунок 1975 року. Народне господарство країни одержало виробів на 17 мільйонів 16 тисяч карбованців, або на 5 тисяч карбованців більше, ніж було передбачено чотирирічним завданням дев'ятої п'ятирічки.

До кінця визначального року колектив УВП випустить понадпланової продукції на один мільйон 95 тисяч карбованців.

О. МОРОЗОВА,
перекладач облвідділу УТОГ.

Обмін досвідом роботи

Ворошиловградський обласний відділ УТОГ провів дводенний семінар голів первинних організацій та перекладачів по обміну досвідом ідеологічної роботи.

В останній день роботи семінару в актовому залі був проведений підсумковий, показовий «Голубий вогник» на тему: «Перекладач — вірний друг Товариства глухих», який організували працівники обласного відділу.

Досвідом роботи поділилась колишній перекладач Ворошиловградського будинку культури Є. А. Сирота.

— Робота перекладача, — сказала вона, — нелегка і вимагає великої витримки, уміння тонко розбиратися в складних питаннях щоденного життя глухих людей.

Перекладач, це та ланка, яка з'єднує людей позбавлених слуху з навколишнім світом. Тільки той, хто по-справжньому любить свою роботу, може принести неоцінену користь людям.

Про свою роботу, як її зробити більш різноманітною, розповіла заступник директора Ворошиловградського УВП Н. Селютіна, яка до цього довгий час працювала перекладачем в компактній групі на одному із заводів міста.

Голова обласного відділу УТОГ Г. А. Пилякіна зупинилася на ролі перекладача — людини, яка покликана одночасно із роботою постійно підвищувати свій ідеологічний і культурний рівень з тим, щоб іти в ногу з вимогами часу.

О. ПАЩЕНКО.

СЧАСТЛИВА ЗВЕЗДА

Был дед мой плотником и пахарем,
Плоты водил и пас коров,
Стирал холщовую рубашкою
Он пот горячий, словно кровь.
А барин звал его: орясина,
Мужик, вахлак и дармоед...
— Эх, жалко, нету
Стеньки Разина! —
Бессильно жаловался дед.
И мне бы так в нужде и холоде
Тянуть постылые года.
Но надо мною ярко, молодо
Зажглась счастливая звезда.
Не доброй божескою милостью.
Она зажглась надо мной;
Нет, это дед мой сына вырастил,
А тот — на барина войной.
Отец с друзьями-побратимами
Нужду прогнали навсегда,
И надо мной, неугасимая,
Горит Октябрьская звезда.
Она горит, пылает молодо
И шлет земле свои лучи,
И острый Серп скрестился
с Молотом
На ней, как Ленин нас учил.
Н. НИРОВ.

— Цього разу я понесу татка, а ти маму.
Мал. В. СТЕПАНЕНКА.

І ШОВ ЖОВТЕНЬ 1941 року. Німецько-фашистські орди рвалися до Москви, незважаючи на великі втрати в живій силі та техніці. З 13 жовтня розгорілись бої на всіх важливих напрямках, що вели до Москви.

Наша 78-ма стрілецька дивізія під командуванням полковника П. П. Белобородова вступила в битву на Волоколамському напрямку в складі 16-ї армії, якою командував генерал К. К. Рокоссовський.

План гітлерівців взяти Москву до середини жовтня 1941 року було зірвано.

На Волоколамському напрямку командував артилерійським дивізіоном.

У грудні 1941 року був призначений на посаду помічника начальника штабу артилерії 338-ї стрілецької дивізії 33-ї армії Західного фронту, якою командував генерал-лейтенант М. Г. Єфремов.

Розвиваючи наступ з району Наро-Фоминська в напрямку на В'язьму, наша армія в останніх числах січня 1942 року вийшла в район населеного пункту Доманова із завданням з ходу захопити місто В'язьму.

Переборюючи жорстокий опір ворога, дивізія в складі ударного угруповання 33-ї армії вийшла на

У БОЯХ ЗДОБУТКИ ЖОВТНЯ ВІДСТОЯЛИ

підступи до В'язьми, але ворог, посилений крупними резервами, перекинутими в район В'язьми з Франції та інших фронтів, відсік нашу ударну групу і поновив свою оборону по річці Угрі.

Ми опинилися в тилу ворога в лісному районі на південний захід від В'язьми.

Разом з партизанами, діючи в тилу ворога, ударна група 33-ї армії протягом двох місяців наносила ворогові сильні удари, знищуючи його живу силу й техніку. Постачання військ нашої групи боєприпасами, медикаментами та продовольством забезпечувалося повітряними шляхами командування Західного фронту. За виконання завдань командування в тилу ворога я був нагороджений орденом Червоного Прапора.

На початку квітня 1942 року становище в районі В'язьми ускладнилось. Ворог зосередив крупні сили й почав тіснити нашу бойову групу, намагаючись знищити її, до того ж, потепління, що настало в квітні, зменшувало можливість зв'язку нашої ударної групи з партизанськими районами, тому командування Західного фронту наказало нашим військам виходити з

тилових районів ворога на з'єднання з головними силами. Вихід був складним і важким, оскільки весь час доводилось вести бої з німецько-фашистськими військами. В одному з таких боїв командує 33-ю армією генерал Єфремов загинув.

Наша дивізія вийшла в район партизанського з'єднання генерала О. М. Сабурова і була перекинута повітряним шляхом через лінію фронту в розташування військ Західного фронту.

У серпні 1942 року я був призначений начальником штабу артилерії 180-ї стрілецької дивізії 31-ї армії Західного фронту і продовжував боротися з німецько-фашистськими загарбниками в рядах воїнів Радянської Армії за нашу велику Батьківщину.

Сьогодні, святкуючи 57-му річницю Великого Жовтня, я згадую буремні, грізні роки Великої Вітчизняної війни, тих воїнів-побратимів, що боролися за світле майбутнє своїх нащадків, не шкодуючи життя, й полягли смертю хоробрих на полях битв.

І. ДИНКЕВИЧ,
голова Львівського облвідділу УТОГ.

ГОРТАЮЧИ СТОРІНКИ ЩОДЕННИКА

знищення людей. Розстрілювали населення з кулемета. Грудних дітей насаджували на кілки парканів, підпалювали хати. Діда, Григорія Розстоляного, живим кинули в палаючу хату, а Опанаса Холмського, обливши бензином, підпалили і погнали вулицею. 24 річну Поліну Коробко за волосся підвісили на дереві, а її батьків і 10-річного брата Ваню спалили у рідній хаті.

Комсомолку Галину Хуторну повели до штабу. Після допиту офіцер наказав її розстріляти. На порозі, вихвативши гранату, дівчина кинула її в німців. Від вибуху всім фашистів загинуло, а чотирьох було поранено. Галина, скориставшись становищем втекла. Та через два дні дівчину виймали, нагналились над нею і стра-

тили. Все це бачив глухонімий Федір Розстоляний. Тієї ж ночі він фінкою зарізав німця. Потім, знявши з гітари струни, натягнув їх через дорогу. Німецький зв'язковий награвивши на перешкоду, вилетів з мотоцикла. І цьому Федір укоротив віку.

На другий день німці погнали учілих селян ремонтувати міст. Федір працював з великою старанністю, але непомітно поклав ґрухляву перекладину. Через кілька днів у ставок перекинувся німецький танк. Після цього Федір залишив село.

В лісі він жив зовсім самотньо. Під покровом ночі повертався до села на виконання чергової операції. Знайшовши оборону, закопував її на дорозі і терпляче очіку-

вав. Якщо була справжня аварія, а не тільки прокол шини, він виходив із схованки і прикінчував покалічених німців.

В партизанський загін іти не хотів, показуючи жестами, що він глухонімий і непридатний для партизанської боротьби. Але продовжував боротьбу самотією.

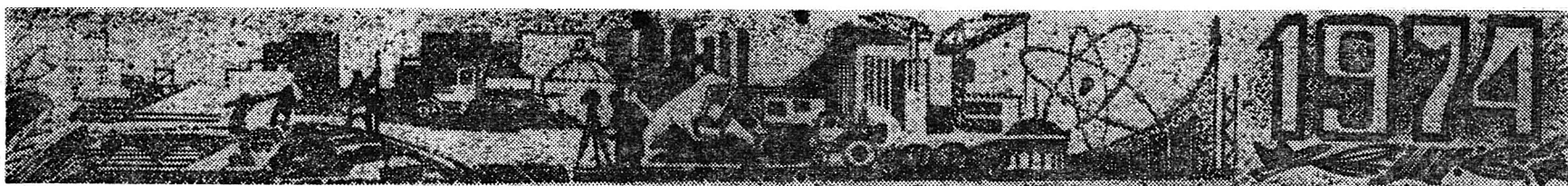
А потім, закінчуючи оповідь, ми звідти пішли. Може Федір ще не мало після того накоїв німцям. А може загинув.

Хотілося б знати про дальшу долю цієї відважної, великої фізичної сили і сміливості людини. Може є свідки його боротьби і життя в тилу ворога, які зможуть відгукнутися?

М. ЖУБРЕВ.

Євпаторія,
Кримська обл.

РАДІСТЬ ТВОРЕННЯ

С КУПЕ ОСІННЄ сонце на мить сховалося за хмари.

Легкий вітерець погойдує кристалі віти верб, з яких раз-по-раз злітає на землю поживітлі листя. От і кінчається осінь, сьома осінь трудової біографії Ганни. Дівчина йде тихими алеями парку. Щойно закінчилася зміна і осінь прохолода потроху знімає втому. Настрій дівчини піднесений, бадьорий: сьогодні її бригада знову вийшла переможцем соціалістичного змагання. Вона бачила такі ж веселі іскорки і в очах своїх подруг. І в уяві, котрий раз, ожило минуле.

Згадався день, коли Ганна Чегус, вчорашня випускниця Краснолуцького техучилища переступила поріг Білоцерківського УВП. Що й казати, нелегко було. Нова обстановка, нові люди, нове життя, яке прийдеться розпочинати. Та все це не бентежило, навіть викликало упертість: адже всі робітничі розпочинали так само. Колектив, у який вона потрапила, виявився дружний. Відразу відчула доброзичливість, увагу і товариську підтримку.

З теплотою згадує Ганна свою першу наставницю — майстра Н. І. Уварову. Надія Іванівна пильно

стежила за трудовим становленням дівчини, допомагала, підбадьорувала, зміцнювала віру в свої сили. Кинуті в душу дівчині зерна дали чудові сходи і міцне коріння. Крок за кроком Ганна долала нелегкі шляхи трудового становлення. І наслідки тим більше радували, що були плодами власної наполегливості і старання.

На підприємстві гордіться її успіхами. Ганну ставлять в приклад іншим, згадують добрим словом на виробничих, профспілкових і комсомольських зборах. Сама ж вона ставиться до цього стримано: ще стільки потрібно зробити, це ж лише початок.

Коли нинішнього року мова зайшла про те, кого послати на республіканський конкурс «Краща швачка-мотористка УТОГ», вирішили одностайно: честь підприємства захищатиме Чегус. І Ганна виправдала довіря колективу. Спочатку на зональних змаганнях, що проходили тут же, в Білій Церкві, а потім на республіканських.

Свого часу робітниця закінчила дворічну школу комуністичної праці, а зараз навчається у вечірній. Бо розуміє: сучасне виробництво з кожним роком потребує все нових знань. І не одними виробничими інтересами живе дівчина. Вона активний учасник і громадського життя колективу — профгрупорг, член комітету комсомолу, аматор художньої самодіяльності.

По праці, як кажуть, і шана. Г. Чегус нагороджена медаллю «За трудову доблесть». Вона — переможець соціалістичного змагання 1973 року, «Майстер — золоті руки». Чи це не найкраща характеристика її трудової діяльності? В іншого когось і голова запаморочилася б від похвал. Та не з таких комсомолка.

А наступного ранку з під швейної машини вимальовуються знову розмірені строчки швів. Умілі руки робітниць дають країні нову продукцію. І серед них — комсомолка Ганна Чегус, яка знайшла тут своє покликання, радість натхненної праці.

Біла Церква.

М. ЧЕРНЕГА.

ЩЕДРІСТЬ СЕРЦЯ

У свій час швачка-мотористка Майя Павлівна Деменко немало знань передала молодій робітниці Світлані Антонець. Праця наставниці дала добрі наслідки і тепер Світлана за сім років роботи на Ворошиловградському УВП освої-

ла всі операції, що передбачені технологічним процесом. Нині вона працює швачкою-резервісткою по п'ятому розряду. Ударниця комуністичної праці щедро ділиться досвідом роботи з молодими швачками. Продукцію Світлана видає тільки відмінної якості, щоденно перевиконуючи норми виробітку. На нашому підприємстві вона вийшла переможцем в індивідуальному соціалістичному змаганні за десять місяців.

В роботі Світлани Антонець постійно відчувається пошук нового, вона намагається удосконалювати свою майстерність. Дивись на неї і хочеться сказати: «Не професія прикрашає людину, а людина професію».

У Світлані Антонець знаходиться час і для громадської роботи. Її неодноразово обирають профоргом у бригаді, бо знають, що вона завжди допоможе товаришам по роботі, так само, як безкорисливо ділиться з ними і набу-тими знаннями.

С. С. АНТОНЕЦЬ.

Т. КОЛОСОВСЬКА.

соціалістичному змаганні. Підтримує зв'язки не лише з тими, що працюють, а й з їхніми сім'ями, знає побутові потреби людей, прагне, в міру можливостей, задовольнити їх.

Сподіваюсь, що редакція «Нашого життя» надрукує цей відкритий лист, і, користуючись з на-

годи, приєдную своє слово вдячності на адресу тих, хто цілком віддає себе служінню людям, які втратили слух. З святом Великого Жовтня, дорогі друзі!

Л. ФІШМАН,
вчитель.

Одеська обл.
с. Новоборисівка,

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ

ПЛЕЧЕ ДРУЗІВ

Повертаючись із школи, я побачив біля свого будинку двох жінок, які перемовлялися з моєю дружиною, що стояла на порозі. Від школи до мого житла метрів двісті, і в добру погоду я долаю цю відстань майже непомітно. Того ж дня сяяло сонце, воно зігнало останній сніг, і я просувався, як говориться, в темпі черепахи, з великим зусиллям на кожному кроці видаючи з важкої, як круте тісто, багнюки ноги й мильці. І весь час жінки не зводили з мене очей.

Коли наблизився, вони обмивали в калюжі боти. Запитливо глянув на дружину: хто такі? Запросив до хати. Познайомилися.

— Як же ви такою дорогою дісталися? Чесно кажучи, давно збираюсь з вами зв'язатися. А ви самі! Дякую.

Голова Роздільнянського райвідділу УТОГ Євгенія Павлівна Сергієнко та перекладач Віра Андріївна Сухорукова уважно слухали мене і намагалися спілкуватися за допомогою міміки.

— Нічого не вийде, друзі! — у відчай похитав я головою. — Усно я розумію поки-що лише дружину, мімікою і поготів не тямлю.

Слух втратив недавно. Уявляєте, яке це лихо для вчителя? Тільки писане доходить до мене без перекручень.

Вони виразними жестами заспокоювали мене, взялися писати:

«Тому й поспішали до вас, як дізналися... Чи не потрібна допомога? Та й від вас сподіваємось на корисні справи для Товариства».

...Проте не можу не зізнатися: як поїхали мої друзі — подумалося, що наваряд чи побачу їх удруге. У них турбот і без мене досить.

Приємно визнати — помилився: той візит був не випадковим і формальним. Вони стали частими гостями моєї сім'ї.

Проходили звітно-виборні збори правління — прислали за мною автомашину, і мені аж самому стало легше жити, як побачив на цих зборах десятки життєрадісних і зовсім не відірваних від життя людей, які беруть активну участь у громадському житті, художній самодіяльності.

Головну увагу райвідділ приділяє організації ефективної участі членів УТОГ на підприємствах, у

ВЛАСНИМ ПРИКЛАДОМ

Два роки минуло, як на Харківському тракторному заводі почала працювати майярем Є. А. Литвинова. Робітниця швидко освоїлась у колективі, для неї все стало звичним, немов би за плечима залишилося набагато більше років.

Робота у Євгенії Андріївни спорилася, ніхто не міг побачити її в поганому гуморі. Спокійна, надзвичайно скромна, вона не цим привертала до себе увагу, а насамперед дивовижною працелюбністю. А працює — залюбуєшся. 150—175 процентів сягає виконання змінних завдань Євгенії Андріївни, на виробничому календарі якої вже березень 1975 року.

Коли відбулися звітно-виборні збори, Євгенію Андріївну одностайно висунули головою бюро первинної організації УТОГ. З того часу минув рік. Робота осередку поживилася. Більш регулярними стали засідання, обговорюються не тільки взяті, а й виконання взятих соціалістичних зобов'язань. Виконання всіх заходів узятю під строгий контроль.

Зменшилась кількість скарг та порушень трудової дисципліни, поліпшилась результативність спортсменів, членів УТОГ.

Так власним прикладом Євгенія Андріївна зуміла вдихнути в первинну організацію справжній струмінь колективізму, відповідальності за всіх і за кожного зокрема.

Напередодні 57-ї річниці Великого Жовтня 90 процентів членів нашої організації близькі до виконання особистих завдань четвертого року п'ятирічки.

І. РАДЧЕНКО.

Український мільярд

Вагомий подарунок до свята

деяким особливим якостям, які набуває скло при спеціальній обробці, — чудовий вогнетійкий матеріал який використовується в техніці і, звичайно, широке використання скла і виробів з нього в побуті. Створені золотими руками майстрів-склодувів вироби із скла радують очі своєю неповторною красою.

На Львівському учбово-виробничому підприємстві № 2 вже не перший рік працює склодувна дільниця. На ній виготовляються різноманітні вироби із скла. Це в основному, предмети господарсько-побутового призначення. А останнім часом на підприємстві основним є виготовлення виробів з електро-арматурного скла, а саме, люстр, бра, світильників.

До цих виробів, зрозуміло пред'являються високі вимоги і перш за все вони повинні відповідати вимогам сучасності, бути красивими, майстерно оздобленими. Але перед тим, як вироби приймуть свою форму, необхідно зварили скломасу, з якої буде виготовлена продукція, а це — складний технологічний процес.

Заздалегідь підготовлені сировинні матеріали в необхідній кіль-

МАЙСТРИ-СКЛОДУВИ

кості змішують в шихту, яка пізніше разом зі склобоям подається в скловарну піч, але цим процесом також слід керувати. Це роблять скловари, при допомозі контрольно-вимірювальних приладів, щит з якими встановлено в цеху. Видуті вироби складаються в конвейерно-обпалювальну піч для надання стійких якостей. А вже після того вони потрапляють до умілих рук живописців. Декілька мазків пензля, і з-під талановитих рук майстрів своєї справи виходить готовий виріб, який невдовзі прикрає квартиру людини, зробить її затишною, красивою.

За останні шість років наше підприємство дуже змінилося. Багато процесів механізовано: замість трудомісткого просушування ручного просіявання встановлено сушільний барабан; механізовано завантаження шихти в піч та інше. Всі ці роботи виконані під керівництвом і за участю старшого майстра дільниці Є. С. Боровикова. Досвідчений майстер своєї справи, він постійно вносить рацпропозиції, спрямовані на полегшення

праці робітників, які дають значний економічний ефект. Майстром дільниці Є. С. Боровиковим разом з раціоналізаторами УВП внесено багато цікавих пропозицій і серед них — подовження строку роботи скловарної печі № 1. Тепер замість одинадцяти місяців роботи вона буде працювати двадцять три місяці.

З кожним роком технологічні процеси на підприємстві ускладнюються. Так, ми почали виготовляти вироби з нанесенням малюнків керамічними фарбами з послідовним обпалюванням їх. Успішно справляється з цими завданнями змінний майстер живописного відділку Ю. Тямускін; живописці — Я. Садова, А. Лисовська, А. Осуховська та інші.

Сучасне виробництво не може стояти на місці, і тому, всьому нашому колективу необхідно дбати про подальше удосконалення технології виробництва. З цього приводу хочеться сказати декілька слів про хімічну лабораторію УВП. Це дуже важлива дільниця нашого виробництва, адже від ана-

лізів, які проводяться тут, залежить якість скломаси, а значить і успішна робота всього підприємства. У зв'язку з недостатньою кількістю потрібного устаткування ми не можемо контролювати склад і якість скломаси, як це необхідно було б робити. Тому приходить звертатися в інші організації, а це не можливо робити так часто, як потрібно згідно технології.

Крім того, керівникам всіх виробничих ланок необхідно звернути увагу на рівень технічних знань наших робітників, частіше проводити з ними бесіди про технічний прогрес в цілому по нашій країні, піднімати питання удосконалення виробництва конкретно на нашому підприємстві.

Попереду у колективі нашого підприємства багато роботи. Високі соціалістичні зобов'язання, що їх взяли трудівники УВП вимагають від колективу нашого підприємства напруження сил, самовідданої праці, спрямованої на успішне завершення визначального року п'ятирічки.

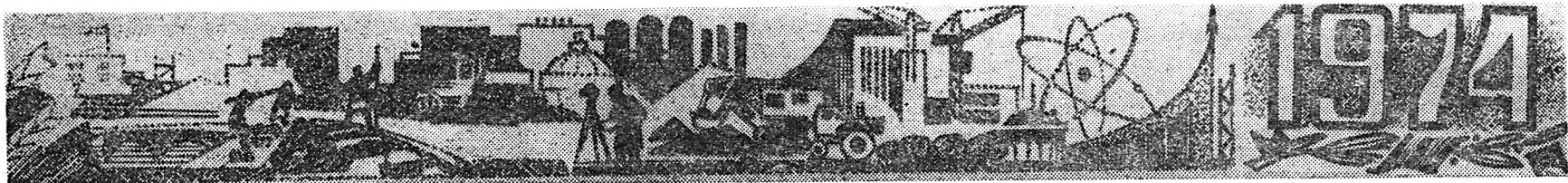
Е. СТРАЖМЕЙСТЕР,
технолог склодувної дільниці
Львівського УВП-2.

Е. СТРАЖМЕЙСТЕР.

ВИГОТОВЛЕННЯ виробів із скла — одне з найстаровинніших виробництв. З обмеженої кількості матеріалів — природного кварцевого піску, мінералів, народними умільцями, створювалися чудові вироби, які на багато століть прославили творців.

І в наш час це виробництво продовжує залишатися одним з самих необхідних. Вироби із скла знаходять своє використання у самих різних галузях народного господарства. Це й незамінний будівельний матеріал, це — завдяки

НАШІ ГОСТІ

У 1973 році колектив художньої самодіяльності Київського Палацу культури ім. А. В. Луначарського виступав із концертною програмою в м. Ризі, а нещодавно в столиці Радянської України побували аматори сцени з Латвії. В перший день драматичний колектив Палацу культури «Рітаусма» показав нашим глядачам водевіль в двох діях «Пограбування опівночі» югославського драматурга Мирослава Митровича. Режисеру Ельвірі Елксне вдалося добре вирішити план постановки п'єси для сприйняття глухими глядачами. Вистава йшла рівно, захоплювала глядача, викликала інтерес до осмислення побаченого.

У виставі було зайнято п'ять артистів і з своїм завданням вони успішно справилися. Роль Милана — заступника директора університету зіграв артист Павлін Паул —

перемоги радянського народу над німецько-фашистськими загарбниками в роки Великої Вітчизняної війни. Ведучі ролі виконували: Елеонора Степанюк, Кюрена Расма, Цейла Лижина, Павлін Паул, Зільберта Вікторія та інші. В масових сценах виступав колектив танцюристів, що виконав багато танців народів нашої країни, а також колектив ансамблю «Пантоміма».

Глядачі тепло сприйняли виступ гостей, неодноразово нагороджуючи їх оплесками.

На закінчення вечора кияни вручили гостям багато квітів. Директор Палацу культури ім. А. В. Луначарського С. М. Губкін, подякував аматорам сцени за чудову програму і побажав нових творчих успіхів. Потім кияни піднесли гостям каравай і сувенірний подарунок. Зі словом-відповіддю виступив директор Ризького будинку культури «Рітаусма» М. Борис. Він подякував киянам за велику гос-

майстер швейного цеху Ризького комбінату глухих. Роль Ілонки, його дружини, виконала артистка Зільберте Вікторія — робітниця взуттєвого цеху; Дьйола — злодія виконав Озолінш Дзінтар — стюард радгоспу «Маруш», Кики —

тинність і теплий прийом, висловив сердечну подяку від імені учасників художньої самодіяльності Риги.

Для гостей була організована автобусна екскурсія по історичних та визначних місцях міста-героя

чудово виконала Елеонора Степанюк — голова Ризького відділу Латвійського товариства глухих, поліція — Анатолій Степанюк.

Цю виставу колектив підготував в 1973 році, а на огляді художньої самодіяльності 1974 року серед чуючих аматорів сцени міста Риги зайняв перше місце.

Наступного дня колектив художньої самодіяльності з Риги показав київським глядачам монтаж у двох відділеннях: «Латвія — бурштинова країна», присвячений 30-річчю

Києва. Потім відбувся «Голубий вогник» дружби учасників двох колективів художньої самодіяльності під девізом: «Хай живе інтернаціональна єдність і братня дружба народів РСРС — велике завоювання лєнінської національної політики КПРС!» За чашкою кави йшли душевні розмови, обмін думками про зростання майстерності учасників художньої самодіяльності.

Г. СЕРПІНКО.

Фото О. МАРКОВСЬКОГО.

★ ★ ★

З візитом-відповіддю колектив художньої самодіяльності Ленінградського будинку культури ВТОГ побував в Одесі.

Гості показали сатиричну п'єсу В. Маяковського «Баня». Виконавці не раз нагороджувались гучними оплесками. Колектив драматичного театру, режисер спектаклю А. Нікулін, художник В. Кордубайло, диктор-перекладач Г. Соболева зуміли створити життєвий спектакль.

У головних ролях виступали В. Векшин, Л. Кузьмичова, В. Александров, Б. Костиков, Н. Новичкова, В. Воробйов та інші.

Учасниками колективу малих форм: пантоміми, художнього слова було дано великий концерт.

Для гостей були організовані екскурсії по місту, до моря, творчі зустрічі двох колективів, на яких відбувся обмін досвідом творчої роботи.

Ю. ГЕР.

СПОРТИВНИЙ 1974-й — ЗАВЕРШЕНО

ПЕРЕМОГА ВОЛЕЙБОЛІСТІВ УКРАЇНИ

НАПЕРЕДОДНІ Великого Жовтня, у чудовому куточку південного берега Криму, в місті Алушті, відбулися Всесоюзні змагання з волейболу серед глухих спортсменів.

Нашу республіку на цих змаганнях представляли дві команди — жіноча: Н. Фішель, Т. Голуб, О. Свищ, (Київ); Л. Рибалкіна, В. Девочкіна, О. Коваленко, М. Бужинська, (Запоріжжя); Л. Крамаровська (Одеса), старший тренер М. Биховський і представник команди В. Гуревич. У складі чоловічої команди виступили: О. Краснощоків, В. Сущик (Житомир), І. Діба, Я. Тисовський, В. Копочинський (Київ); В. Найха (Запоріжжя); Ю. Самошенко (Одеса); М. Фигуря (Суми); ст. тренер В. Тупіцин і представник команди Є. Іванников.

В перший день змагань наші спортсмени впевнено виграли зустріч у волейболісток Казахстану — 3:0, чоловіки одержали перемогу у зустрічі з командою Молдавії — 3:0. Впертий опір з боку команди ДСТ «Спартак» (РРФСР) зустрів наших спортсменів у грі, яка відбулася наступного дня, але блискавка, сильна гра в нападі Н. Фішель, О. Свищ і ветерана команди Л. Крамаровської не залишила суперникам шансів на успіх. Знову перемога з рахунком 3:0. Чоловіча команда України в цей також день виграє у волейболістів Узбекистану з рахунком 3:0.

У наступні дні змагань наші спортсмени зустрічалися з командою Москви, яка також закінчилась з рахунком 3:0 на користь представників УТОГ. Легко виграє гру у команди ДСТ «Спартак» (РРФСР) і чоловіча команда України. За день до закінчення змагань, одержавши перемогу над командою Білорусії, жіноча збірна України стала лідером всесоюзних змагань з волейболу. А в чоловіків вирішальні ігри тільки почина-

лись. У зустрічі з волейболістами Білорусії наші спортсмени дуже чітко і технічно провели перші дві партії, але на початку третьої партії один з основних гравців Я. Тисовський одержав серйозну травму і залишив майданчик. Все ж, це не позначилося на результаті гри,

яка закінчилась також з рахунком 3:0 на користь наших спортсменів.

В останній день змагань мали грати два колективи Москви і України. Кожна команда старанно готувалась до цієї зустрічі, адже саме вона мала визначити чемпіона. Великого напруження вимагала ця гра від спортсменів УТОГ. А вже останні вісім років волейболісти України жодного разу не вигравали у команди Москви. І ось настав відповідальний день. Гра проходи-

ла з перемінним успіхом. У третій партії московські буквально розгромили наших спортсменів і виграли партію з рахунком 15:9. Болітники вже не вірили в успіх спортсменів України. І тут своє слово сказали найдосвідченіші гравці команди О. Краснощоків, В. Копочинський. Сміливо взявши гру на себе, вони зуміли повести за собою команду. В результаті — четверта партія закінчилась з рахунком 15:8 на користь наших спортсменів. Але попереду волейболістів України чекала п'ята, вирішальна партія, яка мала визначити переможців змагань.

В перерві на обличчях спортсменів було видно, що вони дуже стомилися, але в той же час всі були сповнені рішучості грати до переможного кінця. Волейболісти нашого Товариства так сміливо розпочали п'яту партію, що зал буквально вибухнув оплесками. Самовіддано грав в захисті наш ветеран Ю. Самошенко, ініціативно грав В. Сущик, цікаві комбінації створювали А. Краснощоків та В. Копочинський. Гра закінчилась на користь нашої команди.

На заключному параді відповідальний секретар Всесоюзної спортивної федерації глухих Лев Михайлович Мухля вручив два великі кубки капітанам команд України Т. Голуб і В. Копочинському. Це була заслужена перемога волейболістів УТОГ, до якої вони довго йшли і в яку вірили болітники.

Всесоюзні змагання з волейболу були передостанніми у спортивному календарі 1974 року. Попереду у збірної України з волейболу напружені тренування перед проведенням Всесоюзних змагань з волейболу в 1975 році, які відбудуться в липні у Запоріжжі. Вперше на цих змаганнях буде розіграний кубок РРФСР для найсильніших волейбольних команд нашої Батьківщини серед глухих спортсменів.

ТЕНІС — СПОРТ ЮНИХ

З РОКУ В РІК зростають ла-ви тенісистів нашого Товариства. Понад 600 чоловік захоплюються сьогодні цим чудовим видом спорту, який вимагає від людини легкості в рухах, швидкості, великого самовладання, краси.

Теніс для наших спортсменів взагалі вид молодий. Тільки десять років пройшло з того часу, коли він набув у нашому Товаристві масовості. Взагалі теніс — захоплення для людей будь-якого віку, але в основному, т ніс — спорт юних. Так, наприклад, на республіканських змаганнях, що відбулися у Кіровограді більше половини учасників не має ще й 30 років, а третина — не досягла ще й 18 років.

Вже 10 років проводяться серед тенісистів УТОГ республіканські змагання. В цьому році вони проводилися у Кіровограді і були останнім видом програми III літньої Спартакіади Української РСР серед глухих спортсменів.

Стосовно цих змагань хочеться сказати, що на цей раз, досить несподівано для любителів тенісу, першість вибороли тенісисти м. Кіровограда. На друге місце вийшла надзвичайно молода за віком, але вже досить перспективна команда Дніпропетровська, і на третьому — сильна команда Миколаєва.

Республіканські змагання закінчилися поразкою для тенісистів Закарпаття і Криму, які зайняли 7 та 8 місця залишили групу сильніших. Приємно відмітити, що серед наших тенісистів з'явилися перспективні гравці, такі як: О. Тимченко, Т. Миронова (Дніпропетровськ), Є. Гончарова (Львів), Н. Мартон (Закарпаття), І. Батин, В. Гаваза, М. Фалес, М. Пуга (Київ) та багато інших. Думається, що в майбутньому вони займуть належні місця у складі збірної України.

Одразу ж після закінчення республіканських змагань сильніші тенісисти нашого Товариства розпочали підготовку до перших Всесоюзних відкритих змагань на кубок УРСР, які проводилися з ініціативи ЦП УТОГ та Української

спортивної федерації глухих у Кіровограді. На ці відповідальні змагання прибули збірні Вірменії, Грузії, Киргизії, Латвії, Литви, РРФСР, Узбекистану, Естонії та України. Тенісисти України виступили на цих змаганнях двома командами.

Вже перша зустріч наших спорт-

сменів з минулорічним срібним призером — командою Латвії принесла успіх тенісистам УТОГ. Зігравши впевнено та технічно, тенісисти України домоглися перемоги. Наступні дні змагань принесли тенісистам нашого Товариства цілий ряд блискучих перемог. Так, майже з «сухим» рахунком наші спортсмени обіграли збірні команди Вірменії, Узбекистану, Литви. Ці перемоги принесли вперше збірній України перше місце і кубок.

З непоганими результатами виступив і наш резерв — друга збірна України з настільного тенісу, яка впевнено виборола IV місце, обігравши команди Грузії, РРФСР та Киргизії. Друге та третє місця

на цих змаганнях завоювали збірні Латвії та Литви.

Успішно виступили тенісисти УРСР і в особистих змаганнях. Т. Миронова (Дніпропетровськ) разом з литовкою Петраускайте завоювала перше місце. У парному розряді Т. Миронова і разом з В. Васильєвим (Кіровоград) зай-

няли II місце серед змішаних пар. В. Васильєв і П. Віняр (Кіровоград) виграли I місце у парному чоловічому розряді. І. Батина (Київ) та О. Тимченко (Дніпропетровськ) зайняли II місце. Є. Агеева (Миколаїв) у парі з москвичем В. Синьовим зайняла I місце серед змішаних пар. У одиночному розряді першість серед жінок міцно утримували Г. Гедгаудене (Литва) та В. Синьов (РРФСР) серед чоловіків.

В основі успішного виступу тенісистів України лежить копійка робота старшого тренера збірної УРСР Р. Р. Любарського та тренера Ю. Г. Макалова, які доклали багато сил для підготовки членів збірної команди.

На фото: (вгорі) ігровий момент під час змагань з волейболу. Збірна команда Кіровоградської обласної спортивної федерації — чемпіон УТОГ 1974 року з настільного тенісу.

Редактор О. БОРИМЧУК.

Наша адреса: 252021, м. Київ-21, Кловський узвіз, 18—20
телефон 93-39-27.

«Наша жизнь» — орган Центрального правління Українського общества глухих.

ИНДЕКС 60981. Київ, друк. КДВО УТОГ, зам. 1741—9500. 74 р.